

Oktoober
2008

Nr. 4 (15)

Olevik

ÜLENURME KOOLI LEHT

INTERVJUU AASTA ÕPETAJA LEA EHRlichiga

Meenutus kooliajast

Foto E.Toomsoo

Mis on Teie arust õpetajatöö positiivsed ja negatiivsed küljed?

Iga päev toob endaga kaasa midagi uut. Korduvaid tunde pole mitte kunagi, sest iga tund on ettearvatu. Negatiivse poole pealt tooksin välja õpilaste kasvatamatus. Neil puudub huvi tunni vastu. Palju räsatakse, solvatakse ning kasutatakse halbu sõnu nii omavahel kui ka õpetajaga suheldes.

Õpetajaks sobivad optimistlikud inimesed, kellel on hea pealehakkamine. Kindlasti ei sobi õpetajaks omaette nokitsejad. Õpetajaks pürgiv tudeng peaks olema algatusvõimeline ja ka kindlasti väga hea suhtleja. Õpetaja peab oskama olla nii nõudlik kui ka järeleandlik.

Mida toredat tuleb teil meelde oma kooliajast? Kes oli teie lemmikõpetaja?

Minu arust oli mul väga tore kooliaeg. VIII Keskkool oli kool, kus oma keskhariiduse sain. Lapsed kui ka õpetajad olid sõbralikud ja rõõmsad. Sai nii õppida kui ka vallatleda – kõike sai tehtud. Käisin kirjanduse erikoolis ning seega saab olla hea õpetaja Vello Saage. Tema tunde iseloomustas kõige enam loomulikkus. Ta oli inimlik ja tema tunnid olid toredad. Õpetaja Saage oskas oma olemusega õpilasi kirjutama panna. Kõik õpetajad olid kenad. Minul vaenlasi polnud, kõik õpetajad olid nagu head sõbrad.

Mugavus on tänapäeva ühiskonda iseloomustav sõna. Milliseid elektroonilisi seadmeid ei peaks õpilased kasutama? Kas ja kuidas mõjutab teie arust elektrooniliste seadmete kasutus õpilaste mälu ja õppimisvõimet?

Mina ei ütleks, et tänapäeva ühiskonda iseloomustaks just sõna "mugavus", pigem oleks selleks kiire elutempo. Elu elamiseks on inimestele väga vähe aega jäetud. Kõik elektroonilised seadmed on tänapäeval vajalikud, kuid neid tuleb mõistlikkuse piires kasutada. Loomulikult ei tohiks sead-

mete kasutamine surmata mõtlemisvõimet, loogikat ja suhtlemisoskust. Selleks oleks vaja rohkem koolis õpetada suhtlevaid aineid, nagu näiteks on selleks keemia. Kõneoskus peab ikkagi ju säilima. Arvutimängud kindlasti arendavad lapse mälu, aga ka neid tuleks kindla režiimi alusel mängida, et silmi ära ei rikuks. Kõike tuleb teha mõistlikkuse piires, et see tervisele ohtlikuks ei läheks.

Te olete kindlasti meie kooli üks parimaid õpetajaid, aga mis teeb õpetaja heaks? Kas pidev õpilaste pommitamine ning teadmiskontroll või just leebus?

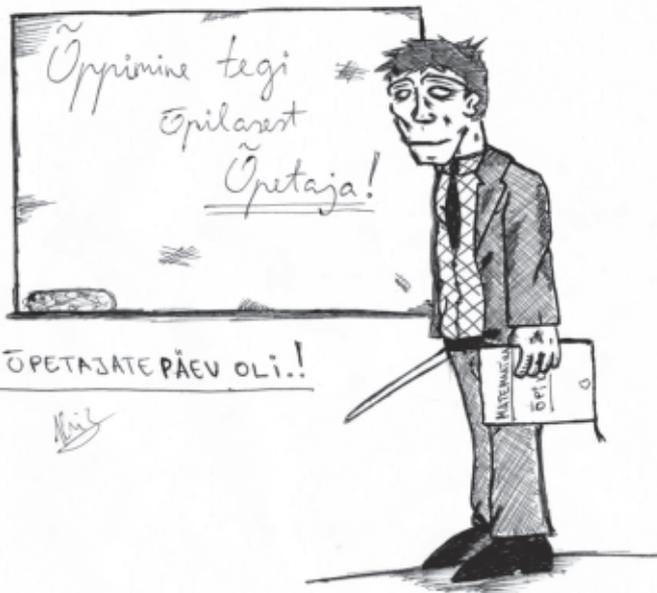
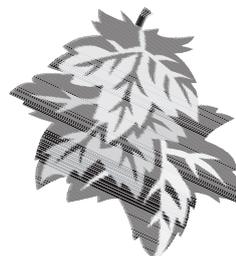
Usun, et kõik õpetajad ja minu kolleegid on head individuaalselt. Õpetajatel on kindlasti palju vaenlasi. Aga nii kehv ma ka ei ole, et vaenlasi poleks!!! Ühel õpetajal peab olema kangust, trotsi ning ka õigel ajal leebust. Õpetaja peab oskama vabandada ja enda vigadest aru saama. Peab oskama teha nalja enda üle, et näidata õpilaste puudusi läbi naljade. Arvan, et õige õpetaja ei solvu, kuid võib ägestuda. Õpilaste „pommitamine“ näitab nende tegelikke teadmisi, kontrollides üle vanemad teemad.

GERDA PEDA
10.b.klass

TOIMETUSE VEERG

Taas algab uus aasta ka koolilehe toimetusel, kus on toimunud päris mitmed muudatused. On vahetunud peaaegu kogu toimetuse liikmete koosseis. Endises headuses kirjutab vaid Gerda, karikatuure joonistab Kristen. Uutest autoritest kohtute Heili ja Karmeniga, Allani, Siimu, Mihkli ning Andreasega. Uute rubriikidena võib lugeda kokandusnurka ja järjejuttu. Jõudu ja vastupidavust kirjutajatele ning lugejatele!

OLÜMPIAMÄNGUD 2008

1. Olümpiaharidusnädal

Olümpiamängud said alguse juba käesoleva aasta aprillis, kui alustasime kunsti-, maskoti- ja olümpiateemaliste juttude konkurssidega. Osaleda said kõigis vanuseastmetes lapsed. Kõige paremad jutud, luuletused ja joonistused said ka auhinnatud.

Paremad joonistajad olid algklassidest

1. klassid

Maria Tamm, Merilin Miks, Janeriin Abrosimov

2. klassid

Hans Andero Kivi, Elis Padar, Joonas Väli

4. klassid

Carol Kottisse, Heleen Kanep, Birgit Rosenthal

5. klassid

Reesi Oidsalu, Anete Pleksner, Mirjam Manglus

Paremad joonistajad olid põhikoolis (joonistatud eelmisel õppeaastal)

6. klassid

Sven Kõiv, Oliver Lopato, Age Midrit Rohusalu, Elis Rosenthal, Marta Kõbas ja Kristjan Kont

7. klassid

Ragnar Margus, Anni Renno, Helena Lubi ja Erki Kivimeister

8. klassid

Kadi Grosthal, Kelly Järvemägi, Andris Pentjärv

7. klassid kirjutasid ka toredaid jutte teemal „Minu lemmikspordilane“

Paremad tööd kirjutasid

Oliver Lopato, Elari Sarapuu, Henri Roosiorg, Kaspar Paur

2. Päev Eesti Spordimuuseumis

Olümpiamängud algasid 25. septembril Eesti Spordimuuseumis, kuhu olid kutsutud kõigi osalevate koolide esindajad. Osalesid Saksamaalt Erfurdist Pierre de Coubertini kool, Soomest Joroineni kool ja Eestist Nõo Reaalgümnaasium ning Ülenurme Gümnaasium. Väikesele koolide enesetutvustusele järgnes olümpiateemaline viktoriin, mille oli koostanud Eesti Spordimuuseum. Seejärel saime tutvuda spordimuuseumi püsinäitusega ning päev lõppes viktoriinist osavõtjate autasustamisega ning traditsioonilise liputseremooniaga.

3. Olümpiateemalise viktoriini tulemused

I koht Nõo Reaalgümnaasium

II koht Erfurdi Pierre de Coubertini kool

III koht Ülenurme Gümnaasium

IV koht Joroineni kool

Õhtul toimus meie külalistele Soomest ja Saksamaalt väike ekskursioon Tartu linnas. Linna vaatamisväärsusi tutvustasid gümnaasiumi õpilased.

Lõpetuseks tahan tänada veel kord kõiki abilisi, kes aitasid nii jõu kui ka nõuga organiseerida ja korraldada Ülenurme Gümnaasiumi V rahvusvahelisi kooliolümpiamänge.

MARIT RAUK,

Ülenurme Gümnaasiumi huvijuht

Olümpiatule teekond Tõrvandist Ülenurme

Autor Omar Saksing

ÜLENURMEL TOIMUSID V RAHVUSVAHELISED OLÜMPIAMÄNGUD

Olümpiamängude avatseremoonial esinesid esimese klassi õpilased liikumiskavaga „Päikeseratas“ ning olümpiatule süütas meie kooli vilistlane Tiidrek Nurme, kes osales tänavu Pekingi olümpiamängudel ja võitis seal 1500 meetri jooksus kahekümne seitsmenda koha.

Võistlejaid saabus Saksamaalt, Soomest ja Nõost ning esindatud oli ka Ülenurme Gümnaasium, kus igast klassist osales kuueliikmeline võistkond.

Ilm oli päiksepaisteline ja soe ning mängud kooli staadionil võisid alata.

Alad, millel vastastega tuli rinda pista, olid lõbusad ja huvitavad, kuid nõusid ka palju rammu. Võistlemist võeti nii suure entusiasmi, et näiteks

pärast kõievedu olid käsivarred marraskil ja püksid mullased.

Pärast esimest ala, kilbiteatejooksu, oli juba võhm väljas ja käenukid katki. Tüdrukute jaoks kõige lihtsam ja poiste jaoks kõige raskem ala oli naisekandmine kanderamiga, selle võitsid 10.b klassi õpilased.

Kokkuvõttes tulid võitjaks Ülenurme Gümnaasiumi 12.c klassi õpilased. Teise koha said külalised Nõost ja kolmanda Ülenurme Gümnaasiumi 10.c klass.

Kõigil, nii osavõtjatel kui ka pealtvaatajatel, oli tore päev!

HEILI ANNI, KARMEN KEEDUS,
10.b klass

Olümpiatule süütas Ülenurme Gümnaasiumi vilistlane Tiidrek Nurme

Autor Omar Saksing

KIIREMINI, KÕRGEMALE, TUGEVAMINI!

Kui kiiresti lendab aeg! Tundub, nagu oleks see olnud alles eile septembriku lõpupäevad, Ülenurme Gümnaasiumi suur staadion. Mida rohkem kellaosutid lähenevad keskpäevale, seda rohkem koguneb tribüünidele nii väikseid kui suuri inimesi. Eestikeelse jutuvada sekka kostab küll harvemini, aga ikkagi ka võõrkeelset juttu. Staadioni peavärvade juures on juba ootevalmis klasside kaupa üles rivistunud noored olümpialased. Pidulik sissemarss, meie vabariigi hümn, olümpiahümn, ning lipumasti tõuseb viie olümpiarõngaga lipp... Aga nii on see tõepoolest olnud läbi olümpiamängude ajaloo: olümpialipp, -hümn... Selliseid erutavaid hetki me elasime kaasa sellel staadionil 22. septembril 2006 ning varasematel kordadel ka Tõrvandi väikesel staadionil. Alati on midagi, mis muutub, ja midagi, mis jääb kestma läbi aegade. Nõnda on olnud ka meie kooli, Ülenurme Gümnaasiumi olümpialiikumisega.

Kui aastaid tagasi korraldati meie kehalise kasvatusõpetaja Ulvi Sarapuu eestvedamisel esimesed rahvusvahelised kooliolümpiamängud, siis loodeti, et see muutub traditsiooniks. Kuigi Ulvit enam meie keskel ei ole, on tema algatatud edasi viimas ta kolleegid. Nii toimusidki tänavu 26. septembril siinmail juba viiendad rahvusvahelised kooliolümpiamängud, korraldajaks Ülenurme Gümnaasium. Nagu eespool öeldud – traditsioonid jäävad, kuid alati lisandub midagi uut ja huvitavat. Sedakorda oli kokkulepe ühiseks tuliseks heitluseks kooliolümpiavõitja tiitlile nelja kooli vahel. Kaugemalt tulijad olid Erfurdi Pierre de Coubertini Gümnaasium Saksamaalt ja Joroineni kool Soomest. Juba vana rivaalina tuntud võistkonna saatis kohale Nõo Reaalgümnaasium.

Tänavust heitlust alustati hoopiski väljaspool staadioni. 25. septembri pärastlõunal koguneti Tartusse Eesti Spordi muuseumi. Seal tutvustasid võistkonnad ennast ja oma dokumendi ühes esimese korruse näitusesaalis. Koht kokkusaamiseks ei olnud juhuslikult valitud sisenejaid võitis vastu terve saalitais kettaid! Eks ole neid kõnealuseid spordivahendeid ju igasuguseid, aga siin võis näha, et iga ketta juures on nimi ja üks neist nii tuttav igale eestlasele – Gerd Kanter! Sealsamas veel Aleksander Tammert, Kaupo Metsur... Selles saalis tekkis hinges kuidagi uhke tunne meie spordi üle. Hea algus!

Teisele korrusele siirdunud võistkonnad võtsid aga istet laudade ümber ja algas ajude ragistamine. Žürii oli kokku seadnud kahekümnest olümpiamängude ajalugu käsitlevast küsimusest koosneva buketi. Samal ajal kui laudade taga käis võitkonnaliikmete äge sosistamine, hoidsid ümberringi püsti seisvad oma võistkonnale pöidla hoidjad pingsalt hinge kinni – teavad? ei tea? Kohe algusest peale haaras juhtohjad enda kätte Nõo Reaalgümnaasium ja jäi sellele positsioonile ülekaalukalt lõpuni. Lõplik punktiseis näitas teist kohta sakslastele ja meie võistkond pääses poodiumi kolmandale astmele.

Järgnes väga huvitav ekskursioon mööda muuseumi näitusesaale. Muu huvitava seas nägime hulgaliselt meie maailmameistrite ja olümpia-võitjate pronks-, hõbe- ja kuldmedaleid, isegi Erika Salumäe kuldset trekjalgratast ning lausa ürgset suusapari! Suusad olid nii pikad ja nii laiad, et

nendel sõites tuli kasutada suusaninasse kinnitatud nõõri abi – tahtsid minna vasemale, tirisid suusanina nõõrist vasemale, kui paremale, siis loomulikult paremale. Ja kui ei jõudnud õigel ajal nõõrist tõmmata, olid karsumdi! lumehanges, vaat nii. Mis nüüd viga suusatada – suusad ju nii kerged, nagu polekski midagi jalge all.

Aga olgu sellega.

See päev sai otsa. Kogu meie koolipere oli kindlasti ärevuses terve järgmise öö. See oli ka loomulik – ikkagi vaevus mure selle ilmataadi pärast. Kuigi uuritud oldi igasuguseid ilmataateid ja nagu näitaski ilusad ilma, aga... "Olgu või jahe, aga olgu ilma **vihmata!**" vaatasid kõik korraldajad õhtul taeva poole. Hommik saabus....

Hommik saabus kuigi jahe, aga ilma vihmata!

Sedakorda olid korraldajad otsustanud, et kogu meie koolipere (1.-12. klassid) võistlevad koos külalistega suurel staadionil. On selline üldrahalik ütlemine: "Väike, aga tubli!" Sellised väikesed, aga tublid olid ka meie algkoolimaja lapsed ja loomulikult nende õpetajad. Juba enne kella kaheksat hommikul algas koolimajas sagimine ja mida aeg edasi, seda suuremaki sagin läks. Kell näitas 8.00 ning tundus, et kooliruumidesse enam rohkem inimesi ei mahu. Ega saagi ju mahtuda, kui lapsi on just nii palju kui klassiruumi ja muid tarvilikke kõrvalruume.

Ja siis see algaski! Laste jaoks on alati suur rõõm, kui saab õue! Aga täna oli eriline päev kooliolümpiamängud. Õpetajad olid lastele kenasti selgitanud, mida see sõna tähendab ja mis selle taga on. Sellepärast, otsekui võluväl olid kõik klassid kiiresti õiges kohas pikas kolonnis ja klassijuhatajad võisid uhkusega neid vaadata – minu lapsed on väikesed, aga tublid!

Särasilselt ja hoogsal sammul asusid väikesed olümpialased teele. Selline ühine rongkäik on muutumas algkoolipere traditsiooniks. Tänu politseionude abile saadi kenasti üle laia ja ohtliku sõidutee ning raudtee ning reipal sammul astuti suure staadioni peavärvast sisse. Ega siin olnud enam aega ringi vaadata olümpiamängud olid ju kohe-kohe algamas! Kõigepealt tuli teha väike poolring staadionil, siis kuulati ära koolidirektor Olev Saluveeru heasoovlikud saatesõnad ja läkski lahti! Väikeste võistlejate kavas oli neli spordiala: pendelteatejooks, kus igast klassist löi kaasa klassivõistkond (5 poissi ja 5 tüdrukut), lisaks pallivise, tõukerattasõit ja sprint (30 m ja 60 m); nendel aladel võistlesid kõik lapsed. Nii väikesed sportlased ise, nende klassijuhatajad kui ka teised õpetajad, kes aitasid noortel olümpialastel olla õigel ajal õiges võistluspaigas, said mängudest osavõturuõmu tunda. Et kõik oleks ikka nii, nagu päris võistlustel olema peab, olid laste tulemusi mõõtnas kehalise kasvatusõpetajad Heiki Sarapuu, Toomas Kivend, Ester Sädemets, Jaan Tiitsaar, Kaspar Koolman. Jooksurajal lähetas väledaid jooksjaid rajale vanameister Harri Kõks.

Pärast tugevat pingutust said väikesed võistlejad keha kinnitada ning ruttasid staadionitribüünidele. Kohe-kohe olid staadionile tulemas nende vanemad koolikaaslased koos oma eakaaslastega Saksamaalt, Soomest ja Nõost. Veidi pärast keskpäeva kõlas hoogne marss ning väikesed tüdrukud-poisid said teha võimsa aplausi vanema-

tele olümpialastele (6.-12. klassid), kes pidulikult staadionile marssisid. Kõiki kokkutulnud oli tulnud tervitama vallavanem Aivar Aleksejev, pärast tema öeldud häid soovide kuulutaski meie kooli direktor Ülenurme Gümnaasiumi V rahvusvahelised olümpiamängud avatuks. Kõlas kaunis olümpiamängude hümn, lipumasti tõusis olümpiamängude lipp. Lipu heiskas meie gümnaasiumi tuntud sportlane Alo Veenpere.

Suur rõõm valdas kogu meie koolipere tuleteremoonia ajal, sest kooliolümpiamängude tõrvikut kandis meie kooli kasvandik, 1500 m jooksu Eesti rekordi omanik ja Pekingi olümpiamängudel hästi võistelnud Tiidrek Nurme. Staadioniringil saatsid teda gümnaasiumi tublimad sportlased Grenelin Herlis Rand, Steven Kabanen, Oliver Jõe-saar, Jonna Sild, Robi Laan, Olesja Mironjuk, Kaur Kivistik.

Kui olümpiatiuli süüdatud, järgnes, nagu suurteigi olümpiamängudel, sportlaste ja kohtunike vandeandmine. Olümpiavande andis võistlejate nimel Heili Anni ja kohtunike eest Jaan Tiitsaar.

Alati on mängude juurde kuulunud ka kaunis kultuuriprogramm. Seekord esinesid olümpialastele võimlemisklubi "Rütmika" ja Katrin Toomsalu ning Sirje Eomõisa juhendatavad Ülenurme Gümnaasiumi võimlejad ühiskavaga "Vallatud rõngad". Soe aplaus saatis 5.-8. klasside õpilaste (juhendaja Marit Rauk) tantsukava "Tunnist vahetundi". Kaunit kõlas mudilaskoori ja poistekoori (juhendajad Britt Laats ja Margit Paju) ühiselt lauldud päevakohane "Spordipäev". Kultuurikava viimase etteastena kõlas Gerda Peda esituses laul "More". Seejärel võisid huvilised esitada küsimusi tõeliste olümpia-kogemustega sportlasele Tiidrek Nurmele. Meie koolist võrsunud spordimehe saavutatust andis põhjaliku ülevaate Jaan Tiitsaar.

Ja siis sai kogu staadion elu sisse! Tribüünidelt kõlas tugevat aplausi ja toetavaid hõikeid neile, kes jooksurajal. Kõige agaramad ergutajad olid kõige pisemad Ülenurme lasteaia lapsed ja nende õpetajad!

Olümpiavõistlustes peeti arvestust järgmiselt: kõigepealt põhikool, kus võistlesid omavahel ainult meie gümnaasiumklasside kuueliikmelised võistkonnad (3 poissi ja 3 tüdrukut). Siin löid juba kaasa ka külalised Soomest, Saksamaalt ja Nõost.

Põhikooli sportlased võistlesid kilbiteatejooksus, käsikutega kaugushüppes, korvpallivabavises, tõukerattasõidus, viimasemehejooksus ning löödi jalgpalliga väravasse täpsuslööke. Vanemas vanuserühmas (10.-12. klassid) lisandusid veel kõievedu ja naisekandmise võistlus. Kõige haaravamaks osutus kõievedu, kus löi kaasa koguni 11 võistkonda!

Ülenurme Gümnaasiumi V rahvusvahelised olümpiamängud lõppesid piduliku olümpiavõitjate autasustamisega. Usun, et paljude väiksemate ja suuremate meie kooliolümpialaste südames tekkis soov kunagi osaleda ka suurte inimeste olümpiamängudel! On ju meie koolist juba üks olümpialane sirgunud!

Suur tänu kõigile, kes aitasid kaasa nende kooliolümpiamängude heale korraldusele!

JAAAN AITAJA

ÜLENURMEKAD SUVEPHKUSEL PARIISIS

PARIISI REIS kestis 12.-20. juuli 2008

Väljasõit algas hommikul kell 7.20. Ülenurme Gümnaasiumi eest ja juba 8.35 läbisime Valga piiripunkti.

1. päeva söök pidi omal kaasas olema. Giid Liina ei lubanud küll väga palju toitu kaasa võtta, sest tema arvates armastavad lapsed hirmsasti ise raha raisata ja kaasa pandud toit rändab lihtsalt prügikasti. Meie nii ei talitanud.

Sõit kulges läbi Baltikumi ja Poola. Peatusi tehti iga 3-4 tunni järel. Ööbisime Poolas.

2. päeval sõitsime läbi Poola ja Saksamaa. Ööbisime F1 hotellis Magdeburgis, kus kaks last pidid magama ühes suures voodis ja üks eraldi, üleval naril.

3. päeval jätkasime sõitu Saksamaalt Prantsusmaale, hilisõhtuks jõudsim Pariisi, kus ööbisime 3 ööd. Hotelliukse ees nägime valvavaid hundikoeri, sest turistide eest hoolitsetakse seal tõesti. Seega, turvaline koht!

4. päeval alustasime kohe pärast hommikusööki bussiekskursiooniga, kus saime näha kõiki tähtsamaid vaatamisväärsusi, selgitusi jagas kohalik giid. Lõunaks jõudsim linnas, kus olid tohutu suured pilvelõhkujad. Oma silmaga sai näha Arc de Triomphe ehk Võidukaart, mis asub Charles de Gaulle väljakul. Triumfikaare all on alates 1920. a Tundmatu Sõduri haud. Kaar koosneb neljast hiigelsuurest reljeefskulptuurist ning seal on ka muuseum, mis annab ülevaate Triumfikaare ehitamise ajaloost. Sõitsime Pont de l'Alma tunnelisse, kus aastaid tagasi paparazzode eest kihutanud Mercedes-Benz S 280 vastu tunneliposti pöörus, mille tagajärjel kohtus oma kurva saatusega printsess Diana. Tema isa on saatusliku posti peale lasknud panna mälestustahvi. Pärast lõunat uudistasime Louvre'i lossis. Selles kunstimuseumis on maailma üks suurim ja rikkalikuma valikuga kunstikogu kõige varasematest aegadest kuni 19. sajandi keskpaigani. See on üks maailma suurimaid muuseume, mis ehitati 12. sajandil Philippe II Auguste'i kuningapaleena. Muuseumina avati osa paleest 1793. a. Louvre'is on palju maailma kunsti paremiku kuuluvaid teoseid, neist tuntuim Leonardo da Vinci Mona Lisa. Saime olla võimsas ja uhkes hoones, milles hulgaliselt fantastilist kunsti ja erinevate maade kultuuri. Super!!! Tundub, et kõiki ruume me seal küll läbi vaadata ei jõudnud.

Jätkus õhtune jalutuskäik Montmartre'il. Montmartre on Pariisi linnaosa, mis oli kaudu lihtsalt linnaäärne küla. Kohalikud elanikud olid vaesed, naised töötasid peamiselt näiteks pesunaiste, õmblejannade või pärlite niidi otsa ajajatena. Tänapäeval on Montmartre väga populaarne külastuskoht - lisaks Sacre-Coeuri kaunile kirikule nägime seal mitmeid ajaloolisi kohvikuid, Tertre'i väljakul siiani töötavaid kunstnikke, ilusat vaadet Pariisile. Kaks meie reisil olnud neiu lasid endast teha portree, mis valmis umbes 15-20 minuti jooksul.

5. päeval jätkus tutvumine Pariisiga. Uudistasime parfüümimuseumis. Fragonard Parfumeur on üks Euroopa tuntumaid parfümeeriamuuseume, kus tutvustati lõhnatootmise ajalugu. Pärast muuseumitööri oli parfümeeria kaasaostmise võimalus. Oh, sa poiss! Siin olid kõik rabatud - nii noormehed kui neiu! Lõhnade pilved hõljusid meie kõigi peade kohal ja nina oli täis meeleletud mõnusat aroomi.

Kohe väga raske oli leida endale meelepärast parfüümi. Aeg aitas meil kiirelt otsuse teha ja nii saigi ost tehtud ning vajalikud eurod makstud. Algas jalgsiekskursioon Cité saarel, kus igivana Jumalaema kirik, mille ehitamist alustati 1163. a kuningas Louis VII valitsemise ajal kunagise Jupiteri templi kohale. Nurgakivi pani paavst Aleksander III ja tööd kestsid ligi 200 aastat. Suure Prantsuse revolutsiooni päevil hävitati paljud kirikus olnud aarded, kuid kellad pääsesid siiski ümbersulatamisest. 19. sajandil lisati kirikule 90 m kõrgune nelitorn. Jumalaema kirikus on toimunud arvukalt olulisi sündmusi: aastal 1239 tõi Püha Louis kirikusse Kristuse okaskrooni; seal on kroonitud Inglise kuningas Henry VI (1430); aastal 1804 kroonis seal Napoleon ennast prantslaste keisriks ja oma abikaasa Joséphine'i keisrinna. Milline ime - me olime samas kohas, kus elas Qasimodo ja astusime samal väljakul, millel tantsis Esmeralda!

6. päeva. Lõpuks ometi saime Eiffeli torni, mille ehitamist alustati 1887. a ja torn valmis 1889. a Pariisi maailmanäituseks, et sellega tähistada Suure Prantsuse Revolutsiooni 100. aastapäeva. Torn on 324 meetrit kõrge ja kaalub 7 000 tonni. Torni ilu tuleb paremini esile õhtul, kui linn on tuledes. Jes! Ootasime üle kahe tunni järjekorras, siis kandus kõditav hirmutunne üle keha, sest algas sõit liftiga torni tipu poole. Esimesi vaateid üle linna imetlesime teisel platvormil. Et jõuda torni tippu, pidime veelkord terve tunni seisma järjekorras. Tipus oli ülev tunne, õnnis tunne, kohe helistati kodustele või tuttavatele ja teatati oma olemasolust superkohas. Lahe! Me olime siin ja vallutasime Eiffeli!!!! Järgnes õhtune laevasõit Seine'i jõel. Üle Seine'i viib 33 silda. Väga mõnus oli laevasõit Seine'il. Saime näha Pariisi mõlemale kaldale ehitatud linna, neid hooneid ja kirikuid, kus juba olime viibinud. Tähtsate majade ajalugu sai kuulda mitmes erinevas keeles laeva külge kinnitatud kõlaritest.

7. päev algas vara hommikul järjekorras, et pääseda Versailles' lossi ja näha sealsete aegade ilu. Versailles' loss on võrratult kaunis losside

kompleks, mis ehitatud Prantsusmaa Päikesekuninga Louis XIV ajastul ning asub Pariisist 20 km kaugusel. Maailmakuulus on Versailles' lossi Peeglisaal, kus on 357 peeglit, mis katavad ruumi 72 meetri pikkuses ning peegeldavad valgust 17 suurest, maast laeni ulatuvast aknast. Võimas ja kaunis vaatepilt! Lisaks pole Versailles' tuntud ainult kui Prantsuse kuningate residents, vaid seal kirjutati 1919. aastal alla ka Versailles' rahuleping, millega lõppes Esimene maailmasõda. Igal aastal külastab Pariisi lähedal asuvat lossikompleksi kolm miljonit külastajat. Aeda kaunistasid peale lillede veel marmorist ja pronksist raidkujud ning imelised purskkaevud, mis purskavad vett ainult puhkepäevadel ja siis on aeda minek lisatasu eest. Kõikjal lokkas rohelust, sai imetletud põnevalt püगतud koonuspuid ja pilte tehtud kauni looduse taustal.

Õhtupoolikul alustasime sõitu Brüsselisse. Tegime jalutuskäigu Brüsseli vanalinnas. Uudistasime kuulsat kuju "Pissiv poiss", külastasime kommipoodi ja tegime magusaid sisseoste.

Algas koju sõit läbi Belgia, Saksamaa, Poola ja Baltikumi. Meie sõbralik reisigrupp sai kokku tänu õpetaja Ivi Tumanski eestvõttele, kes on Ülenurme Gümnaasiumi algklasside õpetaja ja oleme olnud algkoolis tema õpilased. Reis oli hariv ja väga huvitav, soovitame seda teistelegi reisivõilistele. Koos olles tundus, et olime kui üks suur pere, kus rõõmu oli palju ja nüüd on, mida meenutada.

Kahjuks möödus reis liiga kiiresti ja kodumaja polnud südaöö, mil saabusime, nähagi.

Pildil esimeses reas vasakult paremale Maik Kallas, Darja Jušinskaja, Kaspar Leppik, Marta Kõbas, õpetaja Ivi Tumanski. Teises reas Silver Erik Saage, Kelly Kald, Laura Liisa Leppik, Age-Midrit Rohusalu, Kristiina Kõiv, Keidy Normann. Kolmandas reas Jaagup Russak, Erki Kivimeister, Mikk Otsar, Kermo Normann, Rene Tammeorg ja Joosep Russak.

Teksti koostas KEIDY NORMANN, aitas õpetaja IVI TUMANSKI

7.A KLASSI KEVADINE PREEMIAREIS

Alustasime oma aasta jooksul tubliult välja võideldud preemiaekskursiooni 26. mai hommikul. Kõigepealt suundusime Tartumaa Tervisespordikeskusesse Elvas, et proovile panna oma minigolfioskused. Lahendasime meeskondlikult ka suure ristsõna ja pidasime piknikku. Kõhud täis, võtsime ette tee Tõravere Observatooriumi, kus saime teada tähtede kohta, mis meie peade kohal. Eriti meeldis mulle kuuskedest istutatud makett planeetide omavaheliste kauguste ja suuruste kohta.

Kosmosemüsteeriumide uurimise järel sõitsime Palamusele vanasse koolimajja Joosepi-Teele-Kiire radadele. Toimus "Kiire jooks", mille käigus käisime ülesannete lahendamiseks läbi kõik koolimaja ümbruses olevad tähtsad ja "Kevade" raamatustki tuntud paigad, näiteks vana veski ja loomulikult sauna. Ja oligi käes aeg liikuda meie ööbimiskohta Piirioja puhkekeskusesse Peipsi äärde. Suurel jalgpalliplatsil palli mängides sai palju nalja, millele mõeldes oli veel õhtulgi raskusi magamajäämisega. Kõhud vorsti ja muud paremat täis, tegime kokkuvõtte toimunud päevast. Selleks olid klassijuhataja ja teised kaasas olnud õpetajad ette valmistanud viktoriini. Pärast jäi veel aega palli- ja peitusemänguks. Enne magamajäämist oli veel palju muljetamist, nii et kulus aega, enne kui metsa alla saabus vaikus.

Järgmisel hommikul võtsime suuna Endla rappa, kus giid tutvustas meile erinevaid rabataimi. Olime neid juba loodusõpetuses õppinud, nii et

Endla rabas taimi uudistamas

Foto Esta Toomsoo

rabakülalastus oli heaks kinnistamiseks. Pärast piknikku tuli ette võtta kodutee. Sellest oli tõesti kahju, sest koos kaaslastega veedetud aeg oli väga tore. Kuid sellest pole midagi, sest õige varsti ootab meid ees järjekordne ekskursioon. Kuhu, see jäägu veel saladuseks :). Ka see saab kindlasti vahva olema!

Klassi nimel tahaksin tänada kooli, kes meile selle ekskursiooni võimaldas, ja kaasas olnud õpetajaid Annika Kinnast, Lagle Sangernebot ja Esta Toomsood.

KRISTEL ALTSAAR,
7.a klass

PREEMIAREIS RIIGA

Eelmine õppeaasta tõi kooliperre elevust, sest käimas oli klassidevaheline võistlus. Jõudu tuli katsuda spordis (korvpallivabavisked, orienteerumismäng, jüriööjooks), taidlemises (joulukavad, naljapäev, liikumiskavad, stiilipäev), ainealastes teadmistes (iseseisvuspäeva viktoriin, võõrkeelte nädal), aga ka kogu aasta kestnud õppe edukuse ja puudumiste arvestuses. Võistlus toimus kolmes vanuserühmas: algklassid, 6.-9.klassid ja gümnaasiumiklassid. Õppeaasta lõpul maikuu tehtud kokkuvõtte alusel pälvis põhikoolis esikoha 6.a klass ja vanemas astmes 11.a klass. Preemiaks oli igale vanusegrupile määratud teatud rahasumma, mida kogu klass sai kasutada reisimiseks või teatrietenduste külastamiseks.

Gümnaasiumi osas võitnud 11.a klass oli täies koosseisus andnud oma parima, kuid tõsisemad tegijad olid igal alal Ingar Dubolazov, Gätlin Põldver, Helen Rebane, Martin Laan, Villu Uueda, Kalev Känd. Selle õppeaasta algul seisiski klass tõsise valiku ees, kuhu preemiareis korraldada. Kuna eelmise aasta kevadel käidi laevareisil Stockholmis, siis otsustati seekord bussireisi kasuks. Pöördusime Tartus tegutseva Expressreiside firma poole ning reisikorraldaja Aino Kaljusaar soovitas soojalt külastada naaberrigi sügiseselt kaunist pealinna.

19.septembri varahommikul algaski reis Riiga, kaasas olid klassijuhataja Ivo Porkon, kooli huvijuht Marit Rauk, reisijuht Kersti Teeäär ning bussi juhtis Aivar. Ilusa sügise looduse jälgimist bussiaknast saatsid giidi meeleolukad jutustused huvitavatest kohtadest ja kuulsatest inimestest. Eriti elati kaasa legendidele Barbara von Tiesenhusenist ja Turaida Roosist.

Esimeseks vaatamisväärsuseks Riias oli automuuseumi ekspositsioon, kus peale väga vanade masinate ja mootorrataste paelusid tähelepanu Gorki, Brežnevi ja Stalini autod. Kuna selles muuseumis kuulub palju autosid eraomanikele, siis kasutatakse neid noorpaaride pulmasõitudeks ja muudeks tähtsateks sündmusteks. Sõidukid huvitasid eriti noormehi, aga ka neid leidsid, et viimase lihvitud vanade autode taustal fotografeerimine näitab mõlemate ilu.

Järgnes ekskursioon linna traditsiooniliste vaatamisväärsustega tutvumiseks, mõneks minutiks seisatasime Kristjan Jaak Petersoni elumaja ja kiriku ees, kus töötas kirjamehe isa. Väga ilus vaade avanes kogu Riia linnale Peetri kiriku tornist. Sel päeval olid tänavad võrdlemisi rahvarohked, ilmselt oli selle põhjustajaks ka õhtune ansambli Queen kontsert.

Järgnevad kolm tundi Jurmalas Livu vee-pargis, mis on Balti regiooni suurim ja kaasaegseim veekeskus, möödusid kiiresti. Ujuti, laskuti alla liutorudest, lõõgastuti erinevates saunades ja mullivannides.

Lido vabaajakeskuses pakuti meile grupimenüüna kolmekäigulist hilist lõunasööki ning kaubanduskeskuses oli võimalik lahti saada kaasavõetud lattidest.

Pool tundi enne uue päeva algust olime taas Ülenurmel oma koolimaja ees.

11.a klass tänab Ülenurme Vallavalitsust preemiareisi rahastamise, Expressreise hea reisirahalduse, Ülenurme Gümnaasiumi juhtkonda ja õpetajaid moraalse toetuse eest. Loodetavasti oli selline kultuurireis heaks alguseks pingelisele kooliaastale.

IVE PORKON

4.A KLASSI EKSKURSION KIRDE-EESTISSE

Eelmise aasta klassidevaheliste võistluste tulemusena võitis meie klass 4000 krooni. Selle raha eest otsustasime klassiga ette võtta õppereisi Kirde-Eestisse. Selleks tellis õpetaja meile bussi. Sõit oli pikk, aga sõprade seltsis möödus see ruttu.

Esimene peatus oli Kohtla-Nõmme kaevandusmuuseumis. Seal saime sõita maa all kaevandustööliste rongiga, näha, kuidas põlevkivi kaevandati, ja süüa kaevurite toitu.

Järgmine peatuspaik oli Kohtla-Järve elektrijaam. Seal räägiti meile elektri tootmisest Eestis. Nägime ka kolme suurt, pikka ja paksu elektrijaama korstnat.

Edasi sõitsime tuhamägede juurde ja ronisime Kukruse mäe otsa. Seal oli pärast väga äge alla joosta! Üks tore peatuspaik oli ka Valaste juga, kus oli võimalik mööda treppe alla minna ja juga vaadata. See oli tõesti väga võimas ja kaunis vaatepilt. Saime ronida ka lisaku vaatetorni otsa ja nautida ülevalt ilusat sügisest Eestimaa loodust. Tornis otsas kõikus ka natuke! Oli väga vahva!

Õhtuks sõitsime koju tagasi. See oli ikka väga äge ekskursioon!

PILLERI SEI

Sügisene õppekursioon oli väga lahe. Eriti hea oli see, et see oli nii odav. Meie klassil vedas, sest me võitsime eelmisel õppeaastal auhinna 4000 krooni. See on selle eest, et me osalesime peaaegu igal üritusel ja õppisime hästi.

SANDER KOTKAS

Kaevandusmuuseumis meeldis mulle kõige rohkem rongiga sõita. Äge oli see, et nii meie ees kui ka taga sõitsid meie klassi poisid, kes laulsid laulu „Rong see sõitis tsuhh-tsuuh-tsuuh“.

Mulle meeldis ekskursioon nii väga, et koju jõudes ei püsinud minu suu enam üldse lukus.

ELIISE TANI

MINU SUVINE TÖÖKOGEMUS

Sel suvel õnnestus veeta mul ühed parimad kuud oma elus. Ma sain töötada töökohal, mis mulle ülekõige meeldib – kokana.

Veel paar kuud enne seda, kui ma ühte Kirde-Euroopa parimasse restorani tööle sain, tundus mulle midagi sellist täiesti võimatuna, aga see sai teoks. Kõik algas ühe konkursiga, kus ma koos oma sõbra Allaniga osalesin. Juhtus nii, et jõudsime finaali, kus kohtusime Dimitri Demjanoviga ja võitsime. Dimitri Demjanov kutsus meid mõlemat oma restorani praktikale. Mina sattusin restorani Egoist ja mu sõber restorani Gloria.

Võimalus sellises kohas töötada tõi mulle alguses külmavärinad peale, aga varsti ma harjusin sellega. Juba mõne päevaga sain ma aru, kui raske töö see tegelikult on. Kui liigud natuke

aeglasemalt, teed midagi lohakalt, mustalt või valesi ja raiskad toorainet, on kohe peakokalt karmid õpetussõnad tulemas. Iga päev õppisin ma meeskonnalt alati midagi uut ja paljudki minu arusaamad muutusid täielikult. Kõõgis töötada pole üldse igav, vaid see on lõbus ja huvitav, aga kohati väga stressirohke, sest iga klient peab saama parimat.

See töö meeldib mulle nüüd nii väga, et ennast teisel töökohal ma enam ette ei kujutaks. Kuna tegin head tööd, olen alati tagasi oodatud ja kavatsen kindlasti ka igal võimalikul juhul seda teha.

MIHKEL MANGLUS,
9.a klass

NÄKSI MURU!

Olen tähele pannud, et noored eriti rohelisest toidust lugu ei pea ja seega võiks rääkida selle veerandi kööginurgas tervislikust toitumisest.

Ilmad lähevad ju aina külmemaks, külmetushaigused kipuvad ligi hiilima ja seetõttu on just õige aeg oma immuunsussüsteemi tugevdada. Sügis ju edeneb ja maast on sirgunud palju söödavat kraami. Mitte et ma kedagi tahaks kehatada taime-toitluse suunas, aga räägiks, kui vajalikud on rohelises olevad vitamiinid. Seda, et noored rohelisest ei armasta, on näha kas või koolisööklaski, kus salatikausid jäävad paljudel laudadel puutumata.

Lihtsalt taimsest toidust ka ei piisa, toit peab sisaldama ka piisavas koguses valke, rasvu ja süsivesikuid. Ühesõnaga peab toit olema tasakaalus, taldrikul peab olema nii liha kui ka salat. Vitamiinid on põhimõtteliselt toidust saadavad orgaanilised ained, mis on inimorganismile hädavajalikud. Põhilisi vitamiine, kui mu mälu mind ei peta, on 13. Need ei anna küll energiat, kuid neid on tarvis organismi kasvamiseks, taastootmiseks ja elutegevuseks üldse. Ja need on üks suur osa tervislikust toitumisest.

Mina arvan, et esimeseks sammuks toidu teadliku valiku tegemiseks on koostise lugemine. Näiteks vorstid, esmapilgul täiesti tervislikud toiduained, kuid kõik vorstitooteid sisaldavad nitraate (suurendab vähkkasvaja riski). Näiteks võtame keedetud liha. Kui osta toores liha ja see ära keeta, läheb see halliks, mis ei ole tarbija silmale väga meeldiv. Seetõttu lisataksegi vorstidesse nitraate, mis on üheaegselt nii värv- kui ka säilitusaine. Kord nädalas pole vorsti süüa ohtlik, kuid sagedasti sellist kraami süüa on ebatervislik. Nii et mida roosam on toode, seda rohkem nitraate see sisaldab.

Võtame näiteks puuviljad; poeletid on täis ilusaid punaseid välismaiseid õunu, aga kas need on ikka need kõige tervislikumad? Miks uss näiteks Poola õuna ei taha? Põhjus on lihtne, sest isegi õunauss on nii tark, et teeb vahet tervislikul ja ebatervislikul toidul. Eesti õuna pugib kahe suupoolega, sest meie ju õunu mingi keemilise sogaga ei priisi.

Räägitakse, et kõige tervislikum on süüa seda, mis kasvab sinu ümber 50 km raadiuses. Niisiis olge Eesti toorainele truu, vahet pole, kas on tege- mist liha, puuvilja või mõne muu toiduainega.

Õpetaja Pille Kuusik tegi mõni aeg tagasi enda klassi õpilastele kiirküsitluse selle kohta, mida nemad peavad tervislikuks toiduks. Vastati, et tervislik

toit on see, a) kus on vitamiine ja vähe rasva; b) kus on palju süsivesikuid; c) mis on kodus valmistatud; d) mis peab sisaldama igapäevaselt vajalikke aineid.

Kohati on neil õigus, kohati mitte. Vitamiinide osas on neil õigus, kuid väide, et väherasvane toit on kõige tervislikum, on vale. Rasv on organismile väga vajalik aine (loomulikult mõistlikult tarbides). Rasv aitab kaasa rakumembraanide moodustamisele ja hormoonide sünteesimisele. Toitainena on ju rasv peamine energiaandja, mis annab kaks korda rohkem energiat kui valgud või süsivesikud.

Süsivesikud on enamasti suhkru (liitsuhkru, lihtsuhkru ja kiudained) ja toit, kus on neid palju, ei ole väga tervislik. Toitu, milles on palju nt lihtsuhkruid, tuleb süüa mõõdukalt, sest need soodustavad hambakarise teket ja nende toiteväärtus on väga madal.

See, et kodus valmistatud toit väga tervislik oleks, ei pruugi alati tõele vastata, sest enamus toidu valmistamiseks vajalikke poest ostetud aineid on ka säilitusaineid täis. Ligi 90% poekaubast on säilitusainetest pungil. Mul on selline tunne, et inimesed ootavad tootjatelt pigem pikka säilivusaega kui kvaliteeti.

Õpilastelt küsiti ka seda, kas koolitoit peaks olema tervislik. Tulemused olid masendavad. Üheksateistkümnest õpilasest neliteist arvas, et koolitoit ei pea olema tervislik, mis on totaalselt vale arusaam. Koolitoit peab olema tervislik ja tasakaalustatud. Toit on kütus ja õige toitumine on tihedalt seotud vastupanuga haigustele, hea ja terve välimusega, enesekontrolli, hea mälu ja ka õppimisvõimega.

Nüüti ka puhvetit, kust saaks burgerit, friikaid, krõpse ja karastusjooke osta. See on lubamatu, sest rämpstoit sisaldab palju oksüdeerunud rasvu ja muid kahjulikke aineid. Võtame näiteks kartuli-krõpsud. Need on küll hea maitsega, aga kas see on seda väärt. Kui inimese ees on kruusitais vedel-seepi või nõudepesuvedelikku, mis lõhnab ülilähsti, kas ta siis joob selle ära? Krõpsud sisaldavad akrüülamiide, säilitusaineid, maitsetugevdajaid ning oksüdeerunud rasvu. See kombinatsioon muudab krõpsud praktiliselt kõige ebatervislikumaks toiduks, mida üldse võimalik poest saada.

Seega soovitan soojalt – sall kaela ja Eesti õun hambus sügisele vastu! :)

ALLAN JÜRGENS,
9. a klass

VIBUKÜTI LUGU

Järjejutt

Proloog

„Ajaring pöörleb, ajastud tulevad ja lähevad, jättes mälestused, millest saavad legendid. Legendid hajuvad pärimusse ja isegi pärimus on unustatud, kui see ajastu, mis selle sünnitas, uuesti tuleb. Ühel ajastul tõusis tuul. Väga kurjakuuluv tuul,“ rääkis Prohvet Medivh.

Ma olen olnud Põrgutule poolsaarel juba aastaid, kuid ma ei harju kunagi ära selle hüljatud kohaga. Ma mäletan veel esimest päeva, kui me astusime läbi Pimeduse Värava, Prokthar mu vasakul küljel ja mu lojaalne hunt Sooba paremal. Me ei teadnud, mis meid ees ootas, ei teadnud, mida me tegime. Kui ainult oleks meil kontroll aja üle, siis keriks seda tagasi nii palju, et me oleks jälle tagasi Sinise Taeva maal.

Pärast sisenemist oli ainus, mida me nägime, võitlemine, surmad ja kannatused. Pimeduse Värav oli ja on ka praegu Leegioni käsilaste pideva rünnaku all.

Prokthar tormas kohe maagide juurde, kes vapralt võitlesid, et vaenlasi tagasi hoida. Ma seadsin oma vibu valmis, samal ajal saatsin Sooba Prokthari juurde teda abistama iga deemoni vastu, kes julgeksid tulla lähemale kui 10 jalga. Ma ootasin õiget hetke nooletulva laskmiseks, kuid ma oleks võinud seal tunde seista. Lahing oli alanud juba kaua aega tagasi, kuid nii kole polnud see veel kunagi olnud. Leegioni armee sai endale pidevalt abi ja nende väed ei lõppenudki kunagi ära. Neid oli lõputult.

Mõlemal poolel on alati langejaid ja nii oli ka meil. Leegionisse kuulusid kaetatud orkid, deemonid ja hiiglased. Selles lahingus oli kõiki. Hiiglased olid kõige raskemad vastased, kuid ühise jõuga saime neist jagu. Lootsin, et see pidev vastastetulv lõpuks ära lõpeks, kuid lõppu ei olnud sellel näha. Puhata sai väga vähe. Meil õnnestus tavaliselt kõige rohkem paar päeva puhata ja siis pidi jälle võitlusse astuma.

Prokthar kasutas oma mõõka kiiremini kui kunagi varem ja Sooba võitles näljaga, millest ma ei julge rääkida. Ma mõistsin neid. Ka minu veri hakkas soontes keema. Mu nooled läbistasid deemonite turvised kiirusega, mida isegi Zhevra Barrensis ei suudaks ületada. Ma polnud seda kunagi enne tundnud. Ehk oli see tahe kaitsta meie ainukest teed pääsemiseni. Me teadsime, et kui me tahame üldse kunagi kodumaale naasta, peab see värav püsima. Isegi mitte ükski maag ega nõid poleks suutnud meid tagasi saata, kuna see värav suunab oma energia läbi nende rituaalide kutsetele ja portaalidele. See metslus ellujäämise nimel... See hirmutas mind.

See oli Põrgutule poolsaar.¹ Meile tehti ülesandeks rännata Au Kotta. Me asusime teele, kuid tee oli pikk ja raske. Meile öeldi, et see asub kolmekümne päeva tee kaugusel põhjas. Meile anti toidumoon ja juua kaasa, et me ikka kohale jõuaksime, ja nii me teele asusimegi. Olime rännanud juba kakskümmend päeva. Olime näinud paljusid lahinguid teel ja aidanud neid võita, kuid oli ka lahinguid, kust põgenesime. Me pidime jõudma kohale võimalikult kiiresti.

„Me peame selle teate kohale viima. Maksu, mis maksab. See on meie ülesanne ja kui me seda ei täida, on kõik hukule määratud,“ ütlesin. See teade oli kohutav. „Ära muretse, me viime selle kohale. Me jõuame sinna peagi. Au Koda on meist veel kümne päevatee kaugusel ja me saame alati varjuda, kui vastast näeme,“ teadustas Prokthar vastuseks. Me rändasime kiiresti. Piisavalt kiiresti, et toitu jätkuks. Loodetavasti jõuame õigeaks ajaks teate üle antud. Meie oleme veel viimane lootus portaali asjus .

ANDREAS MARFELDT KÕRE, 10.a klass

¹ Põrgutule poolsaar – Asub kosmoses ja on osa ühest hävinud planeedist.

KOOLILAPSE RÕÕMULAUL

Mis mina vaene meheke
hommikul hakkan tegema?
Kooli poole tõttamaie,
tapamajja tihkumaie.
Kooli kahte korjamaie,
koolivendi kiusamaie.
Suurel häälel rääkimaie,
laia suuga latramaie.
Laisalt toolis lösutama,
koolipinki sodimaie.
Palju puhun plärakasti.

Rõõmsalt pintselt pildumaie,
saadud kahte seedimaie.
Ma tarku asju tuupimaie,
laulu laskma lõbusamalt.
Kooli manu lähen mina,
tuul nii kiirelt viib mind sinna.

Mata mulle mittemaie,
minu aju mõikamaie.
Vahetund see vägevake,
minu jalg siis julgekene.
Aikat mina mõikamaie,
seda mina mõistemaie.
Keemia meil kullakallis,
seda õigesti õpime.
Vesinik hapnik H2O,
kas kokku on see keedusool?

Mida mina sandikene,
mina väike vaesekene,
teen ilma tarkuseta,
emakese embuseta?

Läheks poodi luudamaie,
trepikoda triikimaie.

Koolis saan ma kasvatusta,
tarkust taga tampimassa,
siis saab tarkust suuremini,
tarkus toob karjääri kalli.

Koolis olla torekesta
juttu ajada, juttu vesta,
kool on tore kohakene,
siit saab vahel lesta lasta.
Õpetaja toredake,
rõõsameelne punapõski.
Vahetund on kõige vahvam,
otsa saab see kõige kiirem.

Koolis käia väga vinge,
kiirelt kulgeb koolipõlve.
Koolimaja kaunikene,
mulle väga mõnusake.

Lähen sinna õppimaie,
suuri mõtteid mõtisklema,
tarkust pähe raiumaie.
Õppida on jube tore,
kui saan viie, kaob mu mure,
elu mul nüüd hästi läheb.
Kool teeb minust targa mehe,
pane mind ta kirjutama,
sõnu kokku seademaie.
Koolis on mul mõnus olla,
seal ma tahaksingi olla.

ÜLENURME GÜMNAASIUMI ÜRITUSED II ÕPPEVEERANDIL

4. november	etendus „Löputa lugu” (teater „Mäng)	1.–5. klassid
6. november	sportlik isadepäev	1.–5. klassid
10. november	Mardi ja Kadri trall	1.–5. klassid
11. november	etendus „Kuidas ta seda teeb?” (teater „Mäng”)	6.–9. klassid
19. november	korvpalli vabavisetete võistlus	6.–12. klassid
19. november	etendus „Võlupeegel” (teater „Sõber”)	1.–5. klassid
20. november	lastevanemate üldkoosolek	
24. november	I klasside võtmine raamatukogu lugejaks	
27. november	koolikontsert „Igal pillil oma laul” (Margus Pöldsepp ja Marju Varblane)	9.–12. klassid
27. november	koolisisene <i>playback</i>	6.–12. klassid
1., 8. ja 15. detsember	advendihommikud	1.–5. klassid
1. detsember	3–3 korvpalliturniir põhikoolis	6.–9. klassid
8. detsember	3–3 korvpalliturniir gümnaasiumis	10.–12. klassid
10. detsember	kontsert (basskitarrist Michael Manring)	6.–12. klassid
11. detsember	jõulukontsertjumalateenistus Peetri kirikus	
16. detsember	jõululaat	1.–5. klassid
17. detsember	jõulupidu	1.–2. klassid
17. detsember	jõulupidu	3.–5. klassid
18. detsember	jõulupidu	6.–12. klassid

REBASED ON LIIKVEL...

Selleaastase rebaste retsimise päeva kinnitas tunnistus, mille teksti koolileht ka vahendab.

TUNNISTUS

**MINA, HALE REBANE,
SAIN TÄNA RISTITUD, RETSITUD JA
TÕESTATUD, ET OLEN SELLE KOOLI
VÄÄRILINE. LUBAN OLLA IGAVENE
ALAM JA TEENER, TÄITES TEIE SOOVE.**

**ESMASPÄEVAL VÕIN TEID KOOLI SAATA,
MU ISANDAD, KUI SEE ON TEIE SOOV.**

**LUBAN OLLA MADALAM KUI MURU JA
ALANDLIKUM KUI VASTSÜNDINUD
VESIROTIPOEG. MU NIMI ON
JÄÄDVUSTATUD JA VÄÄRIKUS ON
PURUSTATUD.**

IGAVESTI TEIE TRUUD
SABATUD REBASED

“ME OLEME FOSSIILKÜTUSTE NARKOMAANID...?”

New Yorgis elanud Kurt Vonnegut kirjutas iseendast biograafilise romaani, milles ta kirjeldab oma elus toimunud üleelamisi, juhtumisi ja huvitavamaid seiku. Raamat ise kannab nime „Kodumaata mees”.

Vonnegut oli mees, kes kõigest heast ja halvast hoolimata suutis muuta kõik selle naeruks ja huumoriks. Raamatus räägib ta sisukalt Teisest maailmasõjast ja kirjeldab tolaegset poliitikat enda vaatevinklist. Vonnegut austas meest, kelle nimi oli Ignaz Semmelweis. See mees tegi maailma ühe suurima meditsiinilise avastuse. Nimelt leidis tema, et kui inimesed oma käed pesevad puhtaks enne operatsiooni ega opereeri teist inimest pesemata kätega, väheneb inimeste suremus. Tõsi ta on. Aga tol ajal olevad arstid, kibestunud, nagu nad olid, visanud hoopis nad Ignaze kliinikust välja. Kas selline on tasu targaks olemise eest?

Raamatus üritab Vonnegut inimestele mõista anda, millega nad on hakkama saanud. Jällegi oleme fossiilkütuste narkomaanid. Tõsi ta on. Me aina raiskame maakera ressursse. George Bernard Shawd tsiteerides raamatu üks mitmest kuldaväärt lausest: „Ma ei tea, kas Kuu peal elab inimesi, aga kui elab, siis kasutavad nad Maad hullumajana.” See on naljakas, sest see on tõsi. Maailmapäästmine oleks Vonneguti sõnul praegu juba võimatu, kui just keegi ei suudaks võluvael inimesi koos inimprahiga ära võluda.

„Aga, kui jumal oleks praegu elus? Vastaksin teile ise. Jumal tahaks ateist olla, sest ekskrement on jõudnud õhukonditsioneeriseadmesse ja nii, et vähe pole.” (Kurt Vonnegut „Kodumaata mees”)

SIIM PARISOO, 9.a klass

Ülenurme koolilehe
toimetas
Piret Rannast.